

И азъ взехъ да размишлявамъ :
да е крава — не е крава.
нито биволъ, нито слонъ.
не прилича и на конъ.

Я го вижъ — какво е диво,
кривокрако, мързеливо,
ококорило очи —
гледа, гледа и мълчи.
А устата му голѣми —
може цѣлъ пѣтелъ да вземе !

Гледахме се азъ и тя.
Една сламка изпращѣ.
Квакна жабата — отскочи,
а отъ страхъ и азъ подскочихъ.

Тя се гмурна въвъ блатото,
азъ прихванахъ къмъ селото.
Изпоплашенъ, тичешкомъ, —
ето ме предъ своя домъ . . .

Тукъ изплѣскаха му всички
братовчеди и сестрички :
— Браво, браво, Пилчо — стой ! . . .
ти си билъ голѣмъ герой.

Отъ една крѣклива жаба
три дни бѣгашъ като баба.
Браво, браво, Пилчо драгъ,
ти си билъ голѣмъ юнакъ !

Атанасъ Душковъ

